

De les besades de la costa brava

(PER A CANIGÓ)

¡Ai l'encís de la costa brava! . . . d'aquests petóns
que'ns dona'l mar ubèrrim, prolífic de cansóns
dins el camí d'onades que'ns parlen d'il·lusions . . .

Vull compondre una lloa d'esplets magníficents
que tinguin el teu ritme i sápiguen dels vents
les tremolors incertes i les clarors fulgents,

qu'espolsa l'estelada dins l'horitzó candent,
tot arborat de flames i lluminós, roent
de cada raig llumínic, bocí d'estela ardent.

Vull que ma parla canti ta fonda solitud,
no com una donzella de feble senectud,
sinó com fill intrèpid, tot ple de joventud.

Vull que l'ánima digui ton ritmic remugar
quan l'horizont fosqueja i la visió llunar
fendeix les amples vies, l'imnensitat del mar!

O onades gegantines que haveu un bell ressó
dintre les aigues blanques, plenes de vibració
com una gran crinera . . . pols d'or i morenó.

O serenors rublertes de blaves puritats,
que reflexeu lliscantes les nues castedats
sobre les ones clares d'infantaments d'esclats.

Veniu a que os esguardin aquests mos ulls morents
de tan jocunde encís; veniu-hi estels silencis
orats de llum rosada i de clarors turgents . . .